

RAKASTA SITÄ. VIHAA SITÄ.

ULTIMA

LISA HILTON

TAMMI

LISA HILTON

ULTIMA

SUOMENTANUT
KRISTIINA VAARA

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Ultima* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2018.

Copyright © L. S. Hilton, 2018

Originally published in the English language as *Ultima* by Zaffre, an imprint of Bonnier

Publishing Fiction, London

The moral rights of the author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kristiina Vaara ja Tammi 2019

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0280-8

Michael Plattille,
kiitoksin.

Prologi

Huutokauppaa edeltävänä iltana olimme kävelleet kaupungin läpi käsi kädessä. Lontoo näytti erilaiselta. Harvinaislaatuinen, leuto ilta, valot hajaantunutta fosforivirtaa Embankmentin varrella joen kainalossa, St James's Parkissa varjojen hiljaiset altaat ametistia kesästä raskaiden puiden katveessa.

Myöhemmin huoneessamme tuoksuni tuntui yhä hänen suussaan, kun hän suuteli minua. En sytyttänyt valoa, avasin vain ikkunan. Halusin tuntea Lontoon makean, likaisen yöilman kosteuden kohtaavan ihostani hohkaavan kuumuuden. Asetuin hänen kasvoilleen hajareisin tunteiden pilluni huulien avautuvan hänen kielensä ympärillä. Hitaasti minä nojauduin taakse, taivuin hänen kalunsa kärkeä kohti, hänen kätensä puristi jännittyntä niskaani, minun kaareva varteni oli odotuksen pilkku, joka pitkitti meitä, piti meidät siinä, kunnes hän kiepautti minut kyljelleni niin että sääreni lepäsivät hänen rintakehänsä päällä. Hän suuteli nilkkani sisäpintaa liukuessaan sisääni, liikkui laiskasti, sormet harallaan vatsani päällä.

”*Ti amo*, Judith.” Rakastan sinua.

”Osoita se.”

”Minne haluat että tulen?”

Halusin että hän tulisi kaikkialle.

”Haluan sitä vittuuni. Haluan sitä hiuksiini, suuhuni, iholleni, pakaroilteni. Haluan joka pisaran. Haluan juoda sinut, haluan juoda spermasi.”

Hän käänsi minut taas ympäri, asetti minut nelinkontin kämmenet sängynpäätä vasten. Hän tarttui minua ranteesta ja väänsi käteni selän taakse, tönäisi minut vatsalleni tyynyille, tunkeutui minuun koko voimallaan, vain yksi raskas, tylppä työntö. Levitin jalkojani enemmän, tarjosin hänelle niiden välisen määrän viillon.

”Uudestaan?”

Toinen työntö.

”Uudestaan?”

Hän polvistui taakseni ja liu’utti sormen sisälleni, siten kaksi sormea, sitten kolme.

”Haluan että anelet sitä. Anna kuulua. Anele kyrpääni.”

”Ole kiltti. Älä lopeta. Sinun täytyy naida minua. Ole kiltti.”

”Hyvä tyttö.”

Olin niin litimärkä, että tunsin hänen kalunsa lipsahtavan, kun hän työntyi minuun taas, ojensin käden reisieni välistä ja otin hänen kiinteät kiveksensä kämmeneeni kun hän liikkui nopeammin, nopeammin, tunkeutui minun punaiseen ytimeeni kunnes minä tulin yhdellä äkkinäisellä kouristavalla huokauksella.

”Käänny ympäri ja avaa suusi. Nyt.”

Myöhemmin tunnustelin hänen kasvojaan pimeässä, suutelin hänen silmäluomiaan, hänen suupieliään, herkkää kohtaa hänen korvansa alla.

”Voinko kysyä sinulta jotain?” Kasvoni olivat hänen kaulallaan, huuleni hänen pulssinsa vakaalla, tutulla sykkeellä.

”Mitä vain, rakkaani.”

”Milloin sinä tarkalleen ottaen olit suunnitellut tappavasi minut?”

Hänen sydämensä syke pysyi rauhallisena. Hän ei jännittänyt, en tuntenut minkäänlaista reaktiota. Hän kääntyi kyynärpäänsä varaan ylleni ja painoi huulensa huulileni, suudelmaan jossa tuntui lämmin lupaus ruhjeesta.

”Huomenna, kultapieni. Tai ehkä ylihuomenna.”

ENSIMMÄINEN OSA

Valmistelu

Ensimmäinen luku

Puoli vuotta aiemmin

En ollut koskaan ennen käynyt Etelä-Italiassa, ja sen perusteella miltä asiat juuri nyt näyttivät, visiittini olisi sekä lyhyt että lopullinen. Suurin syy tähän oli se, että komisario Romero da Silva *Guardia di Finanzasta* tähtäsi aseellaan suoraan sydämeeni. Seisoimme rannalla jossakin Calabriassa; tarkemmin ottaen betonilaiturilla, joka oli rakennettu vellovaan, rikkipitoiseen mereen. Laatikkomainen, ruostunut rahtilaiva oli ankkuroitu noin sadan metrin päähän, ja paksu kumiputki yhdisti sen viereiseen matalaan kuutionmuotoiseen vedenpuhdistamorakennukseen. Olin harkinnut, että yrittäisin uida pakoon, mutta da Silva oli jo ilmoittanut minulle, että virtaukset veisivät henkeni, ellei hän ehtisi viemään sitä ensin. Ja vaikka viimeisten muutaman tunnin aikana olikin käynyt selväksi, että da Silvan kyky elää kaksoiselämää sai minut näyttämään amatööritä, minä uskoin häntä. Toisaalta riskit saivat minut syytymään. Ja näin jotain, mitä da Silva ei huomannut. Hänen takanaan mies eteni hitaasti mutta määrätietoisesti rantaa pitkin meitä kohti. En uskonut, että hän oli satunnainen ohikulkija, koska hän kantoi rynnäkkökivääriä.

”Joko me lopetamme tämän tähän, tai sinä lähdet mukaani ja me katsomme, voimmeko tehdä jonkin aikaa yhteistyötä.”

Da Silvan ääni oli yhtä vakaa kuin hänen asetta pitelevä kätensä.

”Yhteistyötä?” minä sihisin.

Olisin voinut sillä hetkellä ajatella kaikkea, mitä olin tehnyt, kaikkea tapahtunutta mikä oli johtanut tähän tilanteeseen, kaikkea mitä olin ollut ja kaikkea mitä minusta oli tullut. Mutta en ajatellut.

”Siitä vain sitten”, vastasin. ”Tee se. Anna mennä.”

Kun laukaus kajahti, da Silva näytti hämmästyneemmältä kuin minä, mutta tämä olikin jo toinen kerta viikon sisään, kun minut oli yritetty tappa. Luoti ei ollut peräisin da Silvan Caracalista, joka tähtäsi edelleen vakaasti rintaani, vaan hänen takaansa, rannalta. Hitaasti, säilyttäen asentonsa, da Silva käänsi päätään kunnes näki hahmon kallion juuressa. Mies oli ampunut ilmaan, varoitukseksi. Minun teki mieli huomauttaa, että joku täällä sentään ryhtyi tositoimiin, mutta nyt ei ollut hyvä hetki. Saatoin etäisesti haistaa ruudin sen noustessa joulukuiselle samean teräksen väriselle taivaalle.

”Tyttö. Jätä tyttö rauhaan!” mies huusi.

Sihisin da Silvalle: ”Osaatko uida?”

”Ne virtaukset”, da Silva vastasi hitaasti. ”En puhunut paskaa.”

”Tartu minuun”, sanoin hänelle. ”Siirrä minut eteesi. Ja käytä sitten putkea.”

”Mitä jos hän ampuu sinut?”

”Olit itse juuri ampumassa minut.”

”Tyttö!” Kivääri osoitti nyt meitä. Da Silva syöksähti eteenpäin, tarrasi hartioihini ja kiepautti minut itseään

vasten pyörähtäen samalla ympäri kuin olisimme tanssineet, niin että vaihdoimme paikkoja, ja nyt hänen selkänsä oli kohti sykkiviä aaltoja. Rynnäkkökivääri tähtäsi nyt todellakin minuun. Ainakin se oli vaihtelua.

”Minähän sanoin. Päästä hänet!” Ase ja sitä pitelevä mies lähestyivät nyt pitkin roskien täyteistä rantaa. Käyttäen minua kilpenään, käsivarsi koukussa leukani alla, da Silva astui askeleen taakse, sitten toisen. Vielä yksi askel, ja tunsin hänen otteensa herpaantuvan, sitten hän päästi minut, ja toinen laukaus singahti pääni ylitse, kun pudottauduin laiturin betonille käsieni varaan. Seurasi loiskahdus ja pitkä hiljaisuus. Käänsin päätäni. Da Silva oli sanonut minulle vain hetki sitten, että jos yrittäisin paeta, virtaukset tekisivät minusta selvää muutamassa minuutissa, mutta hän oli päässyt putken luo. Näin vain hänen käsivartensa, jotka takertuivat putkeen vaahtopäiden runnellessa häntä. Pyssymies oli lähtenyt juoksemaan. Minulla oli ehkä kaksikymmentä sekuntia aikaa ennen kuin hän olisi luonani, mikä ei riittänyt harkitun päätöksen tekemiseen. Putki oli vasemmalla, pääsisin sen luo muutamalla vedolla. Pidätin hengitystäni, kierähdin sivulle ja pudottauduin veteen.

Da Silva oli puhunut totta. Pohjavirta oli niin vahva, että kuulin paineistetun putken jumputuksen alta sen voimakkaan, vaativan hörpinnän aallokossa. Kylmä olisi salvannut hengitykseni, ellei virtaus jo olisi tehnyt niin. Paksu untuvatakkini, joka oli jo muuttunut läpimäräksi käärinliinaksi, oli sotkeutunut pääni ympärille. Minä viuhdoin ja kynsin sitä, sokeana suolasta ja paniikin aiheuttamasta kohtalokkaasta tärinästä. Pääsin pintaan ajoissa kuullakseni, kuinka seuraava luoti ammuttiin, ja pinnistelin epätoivoisesti putken harjannetta kohti.

Sain jalkani puoliksi putken yli, kasvoni painautuivat sen limaiseen kumiin keinahdellessani putken sisällä olevan veden rytmissä, revin takin hartialtani hampailla ja sain oikean käsivarteni vapaaksi. Kurotin putken alle saadakseni kunnollisen otteen ja päästin vasemman käteni vapaaksi juuri kun aalto osui täydellä voimalla kasvoihini ja tunkkainen vesi imaisi sen pahuksen takin pois päältäni. Olin pienempi kuin da Silva, ja putki oli niin leveä, etten pystynyt liikkumaan piilossa sen alla ja samaan aikaan hengittämään; minun täytyi roikkua puoliksi putken päällä ja vetää itseäni eteenpäin käsivoimin. Sillä tavalla sentään näin jotain, tosin kun nostin katseeni ja näin pyssymiehen kahareisin putken päällä, siinä missä putki yhdistyi laituriiin, valmistautumassa uuteen laukaukseen, toivoin oikeastaan, etten olisi nähnyt. Hän ampui taas, mutta ei tähdännyt minua. Da Silvan täytyi siis olla jossain etäämpänä vedessä. Mies eteni pidellen komanssityyliin kiinni paksusta putkesta reisiensä välissä. Vedessä keinahtelevalla laivalla ei näkynyt elonmerkkejä. Aioimmeko me kolme mitellä voimiamme sen kannella, jos pääsisimme sinne asti? Minulla ei ollut mitään muuta millä puolustaa itseäni kuin hiusklipsi farkkujen takataskussa, jotka olin vetäissyt jalkaani edellisenä iltana Venetsiassa vakuuttuneena siitä, että da Silva pidättäisi minut epäiltynä murhasta. Silloin elämä oli vielä ollut rauhallista. Jos olisin ehtinyt, olisin muistellut tuota aikaa melkoisella kaiholla.

Hiusklipsi oli hauenleuan muotoinen, noin kymmenen senttiä pitkä, kaareva klipsi, jolla hiukset sai kiinnitettyä nutturalle. Taivutin jäisiä sormiani ja vetäisin sen esiin. *Mieti, Judith*. Klipsi ei ollut mikään ase, ei vaikka pyssymies päästäisi minut niin lähelle, että voisin käyt-

tää sitä. Hän oli suorittanut ritarillisen osuutensa; epäilin ettei hän kokisi kovin syvällisiä tunnontuskia siviiliuhrien vuoksi. Työnsin klipsin hampaideni väliin ja pinnistelin taas eteenpäin, vielä muutamia epätoivoisia metrejä, sitten liu'uin sivuttain kohti vettä sääret putkea puristaen ja otin klipsin käteeni samalla kun vedin keuhkoni täyteen ilmaa. Silmät tiukasti ummessa suolan takia tunnustelin putken saumojen kovien harjanteiden väliä vasemmalla kädelläni reiteni alta, sitten iskin klipsin putken paksuun kumiin. Se upposi suoraan sisään. Puristin kaikin voimin ja vedin sen irti.

Putki singahti kovalla voimalla oikealle niin kuin valtavan kalkkarokäärmeen häntä, kun kompressoitu vesi ampaisi vapaaksi. Se potkaisi minut hetkeksi pintaan, kunnes toinen aalto kiepautti minut takaisin veden alle. Yritin kietoa käsivarteni putken ympärille, mutta se oli liian paksu enkä saanut otetta; se paiskautui uudelleen sivulle ja sinkosi minut kokonaan irti itsestään. Muutama voimakas veto ylöspäin toi minut takaisin pinnalle, mutta tunsin allani vaativan nykäisyn, joka veti minua heittelehtivän putken suuntaan. Pyssymiehestä ei näkynyt vilaustakaan. Huohottaen minä poljin vettä ja yskin polttavaa suolavettä kurkustani. Rahtilaiva oli edelleen noin viidenkymmenen metrin päässä, mutta virtaukset vetivät minua jo vastakkaiseen suuntaan hälyttävän nopeasti. Minä keikuin vedessä avuttomana. Oli turha yrittää uida; jo lopen uupuneena, vaatteideni painon hidastamana, en voinut muuta kuin ajelehtia. Kellua hetken aikaa. Kun annoin pääni keinahtaa taakse syvään, välinpitämättömään veteen, muistan ajatelleeni, kuinka kummallista oli, ettei minua enää paellut.

”Täällä! Täälläpäin!”

Mietin miksen ollut kuullut kumiveneen moottoria, mutta korvissani soiva simpukoiden suhiseva laulu melkein hukutti alleen da Silvankin äänen. Hänen huutonsa lävistivät oudon, pehmeän rauhani. *Miksei hän voinut vain antaa periksi, vain jättää minua tänne?* Ainakin voisin riistää häneltä ilon minun kiinnisaamisestani. Lakkasin liikuttamasta jalkojani ja valahdin alas, meren kehtoon.

Kun avasin silmäni, oli pimeää. Toisin sanoen vaikutti olevan yö – hiilenharmaiden pilvien seassa näkyi silloin tällöin kuunsirpin välähdys. Kylmä oli herättänyt minut. Tärisin kauttaaltani hyisissä, meren kovettamissa vaatteissani, hampaani kalisivat kuin sellainen vedettävä lasten lelu. Makasin kumiveneen leveällä pohjalla, ja ristiselkääni sattui tuskallisesti veneen joka keinahduksesta. Moottorin hurina porasi jääpuikkoja jyskyttäviin korviini. Veneen perän LED-valojen rivi näytti da Silvan istuvan liikkumatta peräsिमessä. Hetken punnitsin mielessäni, oliko tämä mahdollisesti Helvetti – ehkä olin ikuisesti tuomittu risteilemään Styks-virrassa da Silva seuranani? – mutta reisieni kipu ja kurkussani tuntuva äitelä jano vihjasivat, kaiken kaikkiaan pettymyksekseni, että olin edelleen elävien kirjoissa. Yritin nousta istumaan, ja löin pääni veneen takapenkkiin. Da Silva kääntyi äänen kuullessaan.

”Olet siis kunnossa.”

Paljas oikea käsivarteni oli epämukavasti ojossa pääni yläpuolella; kun yritin liikuttaa sitä, tunsin metallin hankaavan ranteeni märkää ihoa. Da Silva oli kiinnittänyt minut käsiraudoilla penkkiin.

”Vieressäsi on vesipullo.”

Vasen käteni hapuili ja löysi muovipullon. Evian maistui paremmalta kuin vuoden 1973 Lafitte.

”Kusipää”, sanoin aloittaakseni keskustelun.

”Miten niin?”

”Minä pelastin henkesi tuolla äsken! Se mies olisi voinut ampua sinut. Hän olisi voinut ampua minut sinun sijaasi!”

”Minähän se pelastin sinut, enkö vain?”

Minun täytyi myöntää, että siinä oli tiettyä logiikkaa.

”Minne olemme matkalla?”

”Turpa kiinni.”

”Minua palelee.”

”Turpa kiinni.”

Ojensin kipeät jalkani niin pitkälle kuin ne ylsivät, mutta niiden ja da Silvan väliin jäi edelleen hyvin matkaa. Ja vaikka onnistuisinkin potkaisemaan hänet laidan yli, en pystyisi mitenkään ylettymään peräsimeen toinen käsi raudoissa. Ja mitä tekisin seuraavaksi? Minulla ei ollut rahaa, puhelinta eikä henkilöpapereita. Jos pääsisin kuivalle maalle, missä sitten maata olikaan, voisoin varmaan liftata reilut 1 100 kilometriä takaisin asunnolleni Venetsiaan. Jossa tällä hetkellä majaili ruumis. Ei kaikkein houkuttelevin tulevaisuudennäkymä. Plus että minulla oli kamala olo – voin pahoin nieltäni merivettä, raajani olivat mustelmilla ja kipeät, ja palelin kauttaaltani likomärissä farkuissa ja T-paidassa joulukuun pimeässä. Joten tässä minä olin, oman onneni nojassa keskellä ei-mitään kieron italialaisen kytän kanssa, joka oli vain tunteja aiemmin suunnitellut ampuvansa minut, miehen jota itseään, näemmä, haviteltiin kiväärin tähtäimeen. Melkoinen pikku viikonloppuloma.

”Mistäs tämä vene on kotoisin?”

”Lainasin sen, okei? Rahtilaivalta. Ei ollut aikaa kysyä lupaa, irrotin sen vain.”

”Näitkö mitä ystävällemme tapahtui?”

”Minähän sanoin sinulle virtauksista. Hän ei ole enää ongelma. Enkö muuten käsenyt sinua pitämään turpasi kiinni?”

”Minulla on pissahätä”, vinguin.

”Pissaa housuihin vain. En aio irrottaa sinua.”

”Kuinka viehättävää.”

”Minähän vittu käsken pitää sen turvan kiinni.”

Ei tainnut olla tehtävissä mitään muuta kuin katsella pilvien kiitävien vyyhtien kutovan verkkojaan pimeyden poikki. Kun kyllästyin siihen, katselin da Silvaa. Kun kylästyin siihen, onnistuin jotenkin nukahtamaan uudelleen.

Seuraavaksi heräsin ruskuntaan, kun kumivene vedettiin rannalle, kovaa maata kovien lautojen alla. Da Silva kumartui ylleni polvistuen ystävällisesti koko painollaan mahani päälle ja napsaisi käsiraudat irti. Askeleet laiturilla kertoivat, ettemme olleet kahden, vaikka da Silvan rintakehä peitti näkökenttäni.

”Voit hankkiutua veneestä eroon.” Hän kuulosti tyyneeltä, mutta haistoin suolan hänen ihollaan ja sen alla hien. Hän oli peloissaan.

”Ylös.”

Nousin varovaisesti. Kumiveneen perä, josta käsin da Silva oli ohjannut, huojui edelleen aalloissa. Kätet tarttuivat minua kainaloista ja nostivat minut ylös. Tiirailin pimeyteen, yritin erottaa kasvoja, mutta heti kun jalkani koskettivat laituria, silmilleni sidottiin kangas niin nopeasti ja tottuneesti, että tiesin ettei ollut mitään järkeä kirkua.

”Te kaksi talutate tyttöä. Minä tulen perässä.” Da Silva puhui paksua italian eteläistä murretta, jota hädin tuskin ymmärsin.

Ote kummastakin käsivarresta.

”Tänne päin, *signorina*.” Puhujan henki haisi kalalta ja sipulilta. Kylmästä kankeat jalkani tekivät vastarintaa, kun kompastelin ylös jyrkkää rantaa.

”Hetki vain. Perillä ollaan.” Kalakeuhkon ääni oli lattea ja käytännöllinen niin kuin hän olisi tehnyt tämän monta kertaa. ”Sinä painut nyt autoon. Juuri niin. *Attenzione alla testa*.”

Ruhjeinen selkäni nojasi penkin pehmeään nahkaan. Kalakeuhko kumartui ylitseni ja naksautti turvavyöni kiinni auton keinahdellessa muiden miesten painosta. Oli lämmin – auvoisan, syvän, ylellisen lämmin. *Jos he nyt vain panisivat töpinäksi, voisin kuolla onnellisena.*

Ajaessamme yritin aluksi laskea sekunteja, jotta tietäisin, kuinka kauas päätyisimme merestä, mutta luovutin pian. Kidnappauksen vastaiset strategiat eivät olleet nyt kovinkaan olennaisia: ei ollut ketään, joka olisi välittänyt minusta niin paljon, että hänelle olisi kannattanut lähettää irtileikattu korvani. Minua oltiin ilmeisesti viemässä jonnekin hiljaiseen paikkaan maaseudulle, missä minut ammuttaisiin ja ruumiini tuupattaisiin ojaan.

”Aika nousta autosta.” Se oli da Silvan ääni moottorin hiljennyttyä. Kalakeuhko auttoi minut autosta käsi päällälläni.

”Tännepäin.”

Pelko riehui rinnassani. Pakotin jäljellä olevat voimani raajoihin tukahduttaakseni tarpeen juosta, kun Kalakeuhko työnsi minua eteenpäin muutaman askeleen ja

kuulin kuinka ovenlukko avattiin. Terävä kilahdus. Hätkähdin vaistomaisesti, mutta he olivat vain sytyttäneet valon, heikko kajastus pimeydessä silmiäni peittävän kankaan läpi.

”Seiso siinä”, käski da Silva. ”Kun kuulet oven sulkeutuvan, voit irrottaa siteen silmiltäsi. Et aiemmin. Okei?”

Onnistuin nyökkäämään. Askeleita taas, saranan vingahdus, paiskahdus, paljaan hehkulampun leimu.

Huone näytti autotallilta tai vajalta – rakennusharkoista tehdyt seinät, pölyinen betonilattia, ei ikkunoita. Yhdessä nurkassa oli likainen sininen makuupussi, muovinen puutarhatuoli jonka vieressä oli ämpäri, ja pyyhe joka oli viikattu kummallisen siististi tuolille miesten kauluspaidan päälle. Tuolin vieressä oli kukallinen posliinilautanen, jolla oli kolmioleipä ja appelsiini. Kahden litran vesipullo. Ei mitään muuta. Usean minuutin ajan värisin seinää vasten kuulostellen heidän paluunsa ääniä. Kun olin lopulta vakuuttunut, että olin yksin, pudottauduin alkukantaiseen kyykkyasentoon kolmioleivän kimppeun ja ahmin sen valtavina puraisuina sisuksiini hörppien samalla vettä huuhtoakseni kuivat leipäpalat ja kinkun alas suolanruntelemasta kurkustani. En muistanut, milloin olin syönyt viimeksi – ehkä kaksi päivää sitten? Kun leipä oli syöty, käytin kourallisen vettä merenlöyhkän pesemiseen kasvoiltani, sitten kuorin farkkujen märät pillit yltäni ja vedin kauluspaidan päälleni. Appelsiinin säästäisin myöhemmäksi. On hyvä olla jokin herkku odottamassa.

Muutama kierros betonilattian ympärillä, ojentelin väsymystä luistani, ja illan viihdyke tuntuikin olevan suurin piirtein siinä. Kuulostelin uudestaan lukitulla ovella, mutta en kuullut mitään, en sytkärin napsahdusta enkä vaimeaa keskustelua, en odottavien jalkojen kärsimä-

Maalaus, joka on satojen miljoonien
dollareiden arvoinen.

Väärennös, jonka on vakuutettava
taidemaailman tarkimmat asiantuntijat.

Komea, korruptoitunut poliisi, jonka
lumoihin on vaarallista joutua.

Maestran kiihkeän kujanjuoksun päätös.

”Seksiä, shoppailua, huipputaiteilijoita
ja runsaasti murhia – mitä muuta voisi toivoa?”

INDEPENDENT

”Kipakka ja älykäs sankaritar, jolla on
ihan oma moraalikäsitelmänsä.”

ELLE MAGAZINE

”Parempi kuin *Fifty Shades of Grey*.”

HELSINGIN SANOMAT

	 9 789520 402808
www.tammi.fi	84.2 ISBN 978-952-04-0280-8